

Rapport

Rapport naar aanleiding van een klacht over het Openbaar Ministerie te Almelo.

Datum: 30 december 2013

Rapportnummer: 2013/215

Feiten

Verzoeker is werkzaam bij de politie Twente en deed in juni 2009 mee aan een grote verkeerscontrole op de A1. Om deze controle uit te kunnen voeren, werd de maximum snelheid ter plaatse teruggebracht van 120 km per uur naar 70 km per uur. Verzoeker was het met de opzet van deze verkeerscontrole niet eens; de maximum toegestane snelheid was volgens hem niet duidelijk aangegeven, waardoor mensen te hard reden en vele rijbewijzen werden ingevorderd. Verzoeker heeft zijn onvrede over de controle kenbaar gemaakt aan zijn collega's en aan de coördinator van de controle.

Tijdens het bekeuren van een aantal automobilisten zou verzoeker hen hebben aangespoord om de zaak voor de rechter te brengen, om zodoende de bekeuring aan te vechten. Verzoeker ontkent echter dat hij dit heeft gedaan.

Een aantal burgers heeft de zaak laten voorkomen en de kantonrechter riep verzoeker op om als getuige een verklaring af te komen leggen. Tijdens de zitting in maart 2010 ontkende verzoeker dat hij automobilisten actief heeft geadviseerd de zaak te laten voorkomen. Hij verklaarde dat hij tegen automobilisten heeft gezegd dat het hun goed recht was om de zaak voor te laten komen wanneer zij het ermee niet eens waren. De coördinator van de verkeerscontrole was bij de zitting aanwezig en nam naderhand contact op met de officier van justitie omdat verzoeker tijdens de zitting niet naar waarheid zou hebben verklaard en meened zou hebben gepleegd.

Op 25 mei 2010 stelde het Bureau Integriteit en Veiligheid een onderzoek in naar verzoekers handelen wegens het vermoeden van plichtsverzuim.

Tegelijkertijd vond er een strafrechtelijk onderzoek plaats wegens de verdenking van meened. Op 26 juli 2010 is verzoeker buiten functie gesteld, waarna hij op 25 november 2010 is geschorst. Deze schorsing werd op 13 maart 2011 weer opgeheven.

Bij brief van 5 april 2011 liet de korpschef verzoeker weten van oordeel te zijn dat verzoeker zich schuldig had gemaakt aan plichtsverzuim: hoewel het verzoeker vrij stond om voorafgaand aan de verkeerscontrole zijn uiting te geven aan zijn twijfels over die controle, was verzoeker hierin veel te ver gegaan en had hij zich onprofessioneel gedragen. Volgens de korpschef had verzoeker met zijn gedrag en handelwijze het gezag van de leiding van de verkeerscontrole op onaanvaardbare wijze ondermijnd.

Voorts was de korpschef van mening dat verzoeker automobilisten tijdens dan wel na afhandeling van een bekeuring had geadviseerd zich niet bij de bekeuring neer te leggen, dan wel dat deze automobilisten dit door verzoekers uitlatingen, houding en/of gedrag hadden begrepen. Hiermee had verzoeker in verregaande mate onprofessioneel gehandeld en het aanzien van de politie schade toegebracht. Uiteindelijk volgde een schriftelijke berisping.

Op 5 april 2011 seponde de officier van justitie de strafzaak wegens meened omdat niet strafrechtelijk ingrijpen de voorkeur had (sepotcode 20).

Naar aanleiding van verzoekers verzoek om de sepotcode te wijzigen, liet de officier van justitie te Almelo verzoeker weten dat de sepotcode na heroverweging is gewijzigd in code 02 (onvoldoende wettig en overtuigend bewijs).

Verzoeker was het er niet mee eens dat er geen code 01 (onterecht als verdachte aangemerkt) werd toegekend en wendde zich tot de Nationale ombudsman. Omdat er nog geen interne klachtbehandeling had plaatsgevonden, verwees de Nationale ombudsman de klacht terug naar het Openbaar Ministerie (hierna: OM). Bij brief van 19 september 2012 verklaarde de waarnemend hoofdofficier van justitie te Almelo de klacht ongegrond. Hierop wendde verzoeker zich opnieuw tot de Nationale ombudsman.

Klacht

Verzoeker werd verdacht van het plegen van meened. Hij klaagt erover dat de hoofdofficier van justitie van het arrondissementsparket Almelo deze zaak met sepotcode 02 (onvoldoende wettig en overtuigend bewijs) heeft geseponeerd.

Tevens klaagt hij erover dat de toezegging niet is nagekomen dat de zaak met sepotcode 01 (ten onrechte als verdachte aangemerkt) zou worden geseponeerd.

Visie verzoeker

Verzoeker stelt dat hij een uur voor de verkeerscontrole zijn zorgen heeft geuit over de duidelijkheid van de bebording bij deze controle. Verzoeker vond de bebording veel te summier. Verzoeker ontkent dat hij zich in het bijzijn van of tegenover automobilisten negatief heeft uitgelaten over de controle en de bebording. Volgens verzoeker heeft hij automobilisten niet aangespoord om in beroep te gaan, maar heeft hij hen wel op hun rechten gewezen, nadat zij hun ongenoegen tegenover hem hadden geuit over de onduidelijkheid van de hele situatie.

Verzoeker vraagt zich af uit welke feiten en omstandigheden blijkt dat dat hij zich schuldig heeft gemaakt aan het plegen van meened. De zaaksofficier heeft aangegeven dat hij tijdens de zitting niet het idee had dat er sprake was van meened.

Bovendien dacht V. (de plaatsvervangend korpschef met wie verzoeker een aantal malen heeft gesproken) niet dat verzoeker bewust tegen automobilisten heeft gezegd dat ze in beroep moesten gaan (zie verklaring V; N.o). Ook dacht zij dat verzoeker niet heel bewust op de zitting heeft ontkend dat hij het wel heeft gezegd. Verzoeker begrijpt niet hoe hij van

meineed verdacht kan worden, aangezien dit een opzettelijk delict betreft.

Ook vraagt verzoeker zich af waarom het OM hem niet heeft vervolgd voor meineed.

Verzoeker stelt dat hem eerder door de korpschef was toegezegd dat hij ervoor zou zorgen dat verzoeker sepotcode 01 kreeg. Verzoeker heeft het gevoel dat hij wordt gedwarsboomd door de plaatsvervangend korpschef, die eerder als officier van justitie werkzaam was.

Verzoeker stelt dat het OM bij de heroverweging van de sepotcode te veel heeft gekeken naar het rapport van BIV. De belastende dingen zouden er zijn uitgepikt en de ontlastende delen zijn niet gebruikt, aldus verzoeker.

Verzoeker stelt dat hij zich absoluut niet schuldig heeft gemaakt aan meineed en vindt sepotcode 02 dan ook onverteerbaar. Als hij code 01 zou krijgen, zou dat voor hem een enorme opluchting zijn. De hele kwestie raakt hem enorm en verzoeker voelt zich machteloos.

Verklaring directeur EXO

Politieambtenaar Z. heeft in het kader van het onderzoek van de Nationale ombudsman een verklaring afgelegd. Z. - die directeur EXO (Dienst Executieve Ondersteuning) bij de politie is - heeft onder meer verklaard dat hij op 16 maart 2010 voor het eerst met deze zaak te maken kreeg. Twee collega's die bij de zitting op 15 maart 2010 aanwezig waren geweest, waren bij Z. gekomen met het verhaal dat de verklaring die verzoeker tegenover de rechter had afgelegd, niet overeenkwam met hetgeen tijdens de verkeerscontrole was gebeurd. Het zat de twee politieambtenaren dwars en zij concludeerden met z'n drieën dat er verder naar de zaak gekeken moest worden.

Z. heeft verzoeker vervolgens uitgenodigd voor een gesprek, waarbij hij verzoeker zijn verhaal heeft laten doen. Z. heeft voorts verklaard dat hij met het verhaal naar de korpschef en de officier van justitie is gegaan, hetgeen ertoe leidde dat BIV (Bureau Integriteit en Veiligheid) een oriënterend onderzoek instelde en het OM besloot dat er ook een strafrechtelijk onderzoek moest plaatsvinden.

Z. heeft aangegeven dat hij niet betrokken is geweest bij de beslissing om de zaak te seponeren en dat hij sowieso niet thuis is in sepotcodes.

Vervolgens heeft Z. verklaard dat hij hoorde dat verzoeker veel hinder ondervond van de toegepaste sepotcode. Verzoeker kon zijn werkzaamheden als tolk niet meer uitvoeren omdat hij geen VOG (verklaring omtrent het gedrag) kreeg. Dit kon volgens Z. niet de

bedoeling zijn en hij kaartte de kwestie aan bij de korpschef en later de hoofdofficier van justitie. In zijn toelichting aan de hoofdofficier heeft Z. aangegeven dat verzoeker hinder ondervond van sepotcode 2, hetgeen achteraf sepotcode 20 bleek te zijn. Op basis van die (onjuiste) informatie, had de hoofdofficier toegezegd dat de sepotcode gewijzigd zou worden in 01. Vervolgens heeft Z. verzoeker laten weten dat de sepotcode in 01 zou worden gewijzigd. Voorts heeft Z. de plaatsvervangend korpschef, mevrouw V., geïnformeerd. Zij was officier van justitie geweest en goed op de hoogte van de verschillende sepotcodes. V. heeft Z. toen verteld dat hij de hoofdofficier van justitie een verkeerde voorstelling van zaken had gegeven. Sepotcode 20 (een beleidssepot) is van geheel andere orde dan sepotcode 02 en wijziging van sepotcode 20 naar sepotcode 01 zou volgens V. een te grote stap zijn.

Verzoeker was volgens V. terecht als verdachte aangemerkt. Hierop heeft V. contact opgenomen met de hoofdofficier, hetgeen ertoe heeft geleid dat de sepotcode is gewijzigd in code 02, aldus Z.

Verklaring plaatsvervangend korpschef

De plaatsvervangend korpschef, mevrouw V., heeft tegenover medewerkers van het Bureau Nationale ombudsman onder meer verklaard dat zij ten tijde van de zitting op 15 maart 2010 de teamleider was van de officier van justitie die de zaken op zitting had. Hij sprak met haar over hetgeen op zitting was gebeurd en gaf aan dat hij er een raar gevoel aan over had gehouden. Er was rumoer geweest in de zaal op het moment dat verzoeker verklaarde wat hij tijdens de controle had gezegd. Hieruit maakte de officier op dat zij het niet eens waren met hetgeen verzoeker had verklaard. De officier had ook aan mevrouw V. verteld dat hij was benaderd door een politieambtenaar die hem vertelde dat verzoeker op de zitting iets anders had verklaard dan hetgeen tijdens de verkeerscontrole is gebeurd. De officier is met deze informatie naar de rechercheofficier gegaan, aldus V. Vervolgens is er zowel een strafrechtelijk als disciplinair onderzoek gestart.

Voorts heeft V. verklaard dat zij in haar nieuwe functie als plaatsvervangend korpschef pas weer bij deze zaak betrokken is geraakt toen zij een aantal BIV-zaken besprak. . heeft benadrukt dat zij zich bij het OM niet met de zaak heeft bemoeid. Ook is zij niet betrokken geweest bij de start van het onderzoek door BIV.

V. heeft aangegeven dat sepotcode 20 een beleidssepot is, hetgeen inhoudt dat het OM van mening is dat het strafbare feit bewijsbaar is. In dat geval had de politie verzoeker moeten ontslaan. V. heeft verklaard dat zij vond dat sepotcode 02 verzoeker meer recht deed. Zij had niet de overtuiging dat verzoeker opzettelijk meined had gepleegd. Maar zij was er evenmin van overtuigd dat achteraf gezien de verdenking van meined niet terecht is. Technisch gezien kan er echter wel van meined worden gesproken. De verklaringen

van verzoeker, zijn collega's en de overtredders zijn bij elkaar voldoende voor een verdenking, aldus V.

Voorts heeft mevrouw V. verklaard dat Z. op enig moment de uitkomst terugkoppelde van het gesprek dat hij met de hoofdofficier van justitie had gevoerd. Uit dit verhaal bleek dat Z. de hoofdofficier verkeerd had voorgelicht. V. vond dat de hoofdofficier zijn beslissing op basis van de juiste informatie moest nemen. Om die reden heeft zij contact opgenomen met de hoofdofficier en hem verteld dat hij onbedoeld op het verkeerde been was gezet. Zij heeft hem toen verteld dat als hij tegemoet wilde komen aan verzoeker, hij dat ook met sepotcode 02 kon doen.

De hoofdofficier heeft verzoeker vervolgens laten weten dat de sepotcode was gewijzigd in code 02, aldus V.

V. heeft verklaard dat wanneer de hoofdofficier op basis van de juiste informatie de beslissing had genomen dat het sepotcode 01 zou worden, zij dat zou hebben geaccepteerd.

Visie minister van Veiligheid en Justitie

Ten aanzien van de sepotcode

De minister van Veiligheid en Justitie heeft de Nationale ombudsman onder meer laten weten dat verzoeker tijdens de verkeerscontrole bij de coördinator kenbaar heeft gemaakt dat hij het niet eens was met de wijze van aanduiding van de snelheidsbeperking. Ook heeft verzoeker tegen enkele collega's gezegd dat hij het niet eens was met de bebording, waarbij hij zou hebben aangegeven dat hij de bestuurders zou adviseren om in beroep te gaan, aldus de minister.

Tijdens de kantonzitting op 26 oktober 2009 had een verdachte verklaard dat hij door een politieambtenaar was aangesproken, dat deze zou hebben aangegeven dat de situatie tijdens de controle niet deugde en dat hij hem zou hebben aangeraden in beroep te gaan. De andere overtredders in de zaal bevestigden dit verhaal. Hierop werd de zaak aangehouden om onder andere verzoeker als getuige op te roepen.

Op 15 maart 2010 werd de zitting hervat. Verzoeker verklaarde onder ede dat hij tegen de betreffende verkeersovertreder gezegd zou hebben: "als u het met de aanhouding niet eens bent, is het uw goed recht om de zaak voor te laten komen". De verdachte die op dat moment terecht stond, verklaarde dat verzoeker hem bij het innemen van zijn rijbewijs geadviseerd zou hebben om de zaak voor te laten komen omdat de situatie zo onduidelijk was aangegeven. Bij een aantal in de zaal aanwezige collega's van verzoeker ontstond het

vermoeden dat verzoeker onder ede een valse verklaring had afgelegd. Tijdens een terugkoppeling van de zitting op het politiebureau, gaf een andere collega aan dat verzoeker niet de waarheid had gesproken.

Nadat de zaak door en met verschillende personen is besproken, is er besloten om een strafrechtelijk onderzoek te starten om vervolgens te kijken naar plichtsverzuim in arbeidsrechtelijk opzicht.

De minister is van mening dat er voldoende feiten en omstandigheden zijn die – in onderlinge samenhang bezien - een redelijk vermoeden van schuld van het plegen van meined opleveren. Uit het onderzoek is voldoende gebleken dat verzoeker overtreeders bij de afhandeling van de snelheidsovertreding heeft geadviseerd om beroep in te stellen tegen de opgelegde boete, dan wel dat overtreeders dit uit de non-verbale reactie van verzoeker konden opmaken. Meerdere politieambtenaren die bij de verkeerscontrole aanwezig waren, hebben bij BIV verklaard dat verzoeker tegen hen had gezegd dat hij bestuurders zou adviseren om beroep aan te tekenen. Eén politieambtenaar heeft zelfs verklaard dat hij had gehoord dat verzoeker zijn ongenoegen over de verkeerssituatie uitte, waar burgers bij stonden. Daarnaast verklaren alle/diverse overtreeders dat verzoeker hen had aangeraden in beroep te gaan. Ook een overtreder die niet bij de zittingen aanwezig was, en die dus niet kan zijn beïnvloed, heeft verklaard dat verzoeker had aangeraden om in beroep te gaan. De officier van justitie en de griffier die bij de zitting aanwezig waren, hebben beiden verklaard dat zij uit de non-verbale reacties van de overtreeders uit de zaal merkten dat zij het niet eens waren met het antwoord van verzoeker op de vraag wat hij tegen de overtreeders had gezegd over de controle.

Gelet hierop is niet gebleken dat verzoeker onschuldig is aan meined, zodat geen aanleiding bestaat de zaak van verzoeker te seponeren met sepotcode 01. De minister acht de klacht ongegrond.

Ten aanzien van het niet nakomen van de toezegging

De minister heeft laten weten dat de zaak aanvankelijk werd geseponneerd met code 20 (het prevaleren van een andere (tuchtrechtelijke) afdoening dan een strafrechtelijke afdoening). In een gesprek tussen de heer Z. en de hoofdofficier is gesproken over de problemen die verzoeker ondervond omdat hij geen VOG kreeg. Omdat de heer Z. over sepotcode 2 sprak, ging de hoofdofficier er van uit dat dit de opgelegde sepotcode was, terwijl dit sepotcode 20 bleek te zijn. De hoofdofficier zou tijdens het gesprek met de heer Z. hebben aangegeven dat de sepotcode gewijzigd zou worden in 01. De heer Z. heeft dit vervolgens aan verzoeker teruggekoppeld. Toen Z. dit eveneens terugkoppelde aan mevrouw V., heeft mevrouw V. aangegeven dat de heer Z. de sepotcodes door elkaar haalde. Hierop heeft er een gesprek plaatsgevonden tussen mevrouw V. en de hoofdofficier. Na dit gesprek heeft de hoofdofficier besloten tot een sepot 02 (onvoldoende wettig en overtuigend bewijs). Er is niet gebleken dat verzoeker onschuldig was aan de

verdenking, zodat er geen aanleiding bestaat om de zaak te seponeren met code 01. Dat de zaak met code 01 zou worden geseponneerd, berust volgens de minister op een misverstand. De minister acht de klacht dan ook ongegrond.

Verklaringen uit BIV-onderzoek

In het kader van het onderzoek dat BIV heeft uitgevoerd, zijn onder meer tien politieambtenaren en vier automobilisten gehoord. Van belang voor beoordeling van de klacht zijn de volgende verklaringen:

Politieambtenaar O.:

O. heeft verklaard dat zij verzoeker heeft horen zeggen dat het hem niet kon schelen hoe anderen de verkeerscontrole uitvoerden, maar dat hij het er niet mee eens was en de mensen gewoon zou zeggen dat ze in beroep moesten gaan.

O. heeft voorts verklaard dat zij niet begrijpt dat verzoeker tijdens de verkeerscontrole ongelofelijk bombarie heeft gemaakt en dat hij tegenover de rechter nergens meer van wist.

Politieambtenaar T.:

T. heeft verklaard dat hij verzoeker luid en duidelijk heeft horen zeggen dat de verkeerscontrole niet in de haak was. Dit werd ook door automobilisten gehoord die daar werden bekeurd en zelfs hun rijbewijs kwijt waren geraakt.

Politieambtenaar A:

A. heeft verklaard dat nadat verzoeker met mensen uit de bus kwam (waar het rijbewijs was ingevorderd) verzoeker tegen haar had gezegd dat hij mensen gemotiveerd had om in beroep te gaan. Voorts heeft A. verklaard dat de controle een paar uur geduurd heeft en dat verzoeker maar bleef doorgaan met ageren.

Politieambtenaar W.:

W. heeft verklaard dat verzoeker in de pauze bij hem en een collega kwam staan en zei dat hij het er niet mee eens was. De bebording was in zijn ogen niet goed en hij wilde de mensen waarschuwen. W. had gehoord dat verzoeker zei dat hij de mensen wilde waarschuwen en aanraden om in beroep te gaan omdat de zaak niet deugde.

Automobilist K.:

K. heeft verklaard dat verzoeker tegen hem heeft gezegd dat hij de opzet van de controle ook wel een beetje vreemd vond. Verzoeker stelde dat hij de zaak ook wel voor zou kunnen laten komen en raadde hem aan dat ook te doen, aldus K.

Automobilist S.:

S. heeft verklaard dat verzoeker beaamde dat er sprake was van een onduidelijke situatie. Nadat S. aangaf dat hij zeker in beroep zou gaan, zei verzoeker dat hij dat zeker zou doen als hij S. was.

Automobilist T.:

T. verklaarde dat verzoeker tegen hem had gezegd dat hij T.'s rijbewijs in moest nemen, maar dat T. er niet mee akkoord moest gaan.

Automobilist H:

H. heeft verklaard dat verzoeker heeft verteld dat de controle helemaal niet kon op deze manier. Verzoeker had hem geadviseerd om beroep aan te tekenen en gaf aan dat hij dit anderen ook had geadviseerd.

Beoordeling

I Ten aanzien van de sepotcode

1. Het redelijkheidsvereiste houdt in dat overheidsinstanties de verschillende belangen tegen elkaar afwegen en dat de uitkomst hiervan niet onredelijk is. Dit brengt met zich mee dat de overheid bij haar handelen de relevante feiten verzamelt en kijkt naar alle omstandigheden. De verzamelde gegevens worden betrokken bij de belangen die op een zorgvuldige wijze tegen elkaar worden afgewogen.

2. Ingevolge de Aanwijzing gebruik sepotgronden dient sepotcode 01 gebruikt te worden in die gevallen waarbij iemand onterecht als verdachte is aangemerkt, zoals in het geval van een valse aangifte of persoonsverwisseling.

Sepotcode 01 dient ook gebruikt te worden voor de gevallen waarin aanvankelijk een verdenking op - op zichzelf - goede gronden is gerezen, maar nadien het opsporingsonderzoek heeft geleid tot het resultaat dat voldoende aannemelijk is geworden dat de verdachte onschuldig is aan het feit waarop de verdenking betrekking had.

3. De Nationale ombudsman oordeelt dat er voldoende aanwijzingen waren om verzoeker - zowel voorafgaand aan het tegen hem ingestelde onderzoek als na afronding daarvan - als verdachte van meened aan te merken. Het redelijk vermoeden van schuld was gebaseerd op een aantal verklaringen. Allereerst hadden collega's verklaard dat verzoeker

voorafgaand aan de verkeerscontrole had aangegeven dat hij automobilisten die in overtreding zouden zijn, zou adviseren om beroep in te stellen. Daarnaast lag er de verklaring van de collega die had gehoord dat verzoeker in het bijzijn van automobilisten zijn onvrede over de controle uitte én de verklaring van een collega die verzoeker had horen zeggen dat hij mensen gemotiveerd had om in beroep te gaan.

Verder heeft een verdachte tijdens de kantonzitting van 26 oktober 2009 verklaard dat een politieambtenaar zou hebben aangegeven dat de situatie tijdens de controle niet deugde en dat hij hem zou hebben aangeraden in beroep te gaan. Dit verhaal werd door de andere overtredders in de zaal bevestigd.

De verdachte die op 15 maart 2010 terecht stond, heeft verklaard dat verzoeker hem bij het innemen van zijn rijbewijs geadviseerd zou hebben om de zaak voor te laten komen omdat de situatie zo onduidelijk was aangegeven. Ook een verdachte die niet bij de zittingen aanwezig was, heeft verklaard dat hij door een politieambtenaar geadviseerd werd om in beroep te gaan.

Tijdens de zitting heeft verzoeker echter ontkend dat hij automobilisten actief heeft geadviseerd in beroep te gaan.

Hoewel met bovengenoemde verklaringen niet is gezegd dat verzoeker daadwerkelijk meeneed heeft gepleegd, acht de Nationale ombudsman deze feiten en omstandigheden bij elkaar voldoende om van een redelijk vermoeden van schuld in de zin van artikel 27 Sv te spreken.

Ook achteraf is niet van verzoekers onschuld gebleken. Het feit dat V. heeft verklaard dat zij niet dacht dat verzoeker heel bewust op de zitting heeft ontkend de gewraakte uitspraken te hebben gedaan, doet hieraan niet af. Er lagen immers voldoende verklaringen met de strekking dat verzoeker de automobilisten tijdens de controle had aangeraden beroep in te stellen en dat hij daarover tijdens de zitting anders verklaarde. Hiermee is de verdenking blijven bestaan. Nu niet duidelijk is geworden óf verzoeker tegenover de rechter een onjuiste verklaring heeft afgelegd, én - indien hij dat zou hebben gedaan - niet duidelijk is of hij dat opzettelijk heeft gedaan, lag sepotcode 02 wegens het gebrek aan wettig en overtuigend bewijs in de rede. Het OM heeft het redelijkheidsvereiste niet geschonden.

De onderzochte gedraging is behoorlijk.

II Ten aanzien van het niet nakomen van de toezegging

1. Het betrouwbaarheidsvereiste houdt in dat de overheid binnen het wettelijk kader eerlijk en oprecht handelt, doet wat zij zegt en gevolg geeft aan rechterlijke uitspraken. Dit vereiste betekent dat gedane toezeggingen in beginsel moeten worden nagekomen.

2. Vast is komen te staan dat Z. na overleg met de hoofdofficier van justitie contact heeft opgenomen met verzoeker en hem heeft laten weten dat de sepotcode zou worden gewijzigd in sepotcode 01.

Toen duidelijk werd dat de hoofdofficier deze beslissing had genomen op basis van onjuiste informatie, heeft de plaatsvervangend korpschef mevrouw V., contact opgenomen met de hoofdofficier van justitie en hem geïnformeerd over het feit dat hij onbewust op het verkeerde been was gezet. Nadat de hoofdofficier bekend was geworden met de juiste informatie, namelijk dat de zaak was geseponneerd met code 20, heeft hij de beslissing genomen de zaak te seponeren met code 02.

3. De Nationale ombudsman oordeelt dat de toezegging die via Z. aan verzoeker is gedaan, onzorgvuldig is en niet behoorlijk. Er was immers nog geen sprake van een formele beslissing en achteraf gezien was die beslissing op onjuiste informatie gebaseerd. Dat de toezegging niet behoorlijk was, betekent niet dat de beslissing om uiteindelijk sepotcode 02 toe te kennen niet zorgvuldig is, aangezien de feiten geen ruimte bieden om tot sepotcode 01 te komen. De Nationale ombudsman acht het dan ook niet onjuist dat de het Openbaar Ministerie de toezegging niet is nagekomen. Het vereiste van betrouwbaarheid is in deze omstandigheden niet geschonden.

De onderzochte gedraging is behoorlijk.

Conclusie

De klacht over het arrondissementsparket Almelo, die wordt aangemerkt als een gedraging van de minister van Veiligheid en Justitie is

Niet gegrond:

Ten aanzien van de sepotcode;

Ten aanzien van het niet nakomen van de toezegging.